

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΔΕΥΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΑ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, 1888. ΑΡΙΘ. 248.

Συνδρ. έτησ. έν Έλλάδι Δρ: 1:
» » » » Έξωτερικῶ φρ. 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,
Έν ὁδῶ Σταδίου ἀριθ. 3θ.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Έφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προπληρωμῆς.

ΦΡΑΓΚΟΣΥΚΗ, (ΚΑΚΤΟΣ).

Ἡ οἰκογένεια τῶν φραγκοσυκεῶν περιέχει φυτά, τὰ ὅποια εἶναι αὐτόχθονα τῶν τροπικῶν κλιμάτων τῆς Ἀμερικῆς.

Τὰ εἶδη, τὰ ὅποια ἀποτελοῦν τὴν οἰκογένειαν ταύτην ὑπερβαίνουν τὰ 60, εἶναι δὲ πολὺ περιεργὰ διὰ τὴν ποικιλίαν τοῦ σχήματος τῶν φύλλων τὰ ὅποια ποικίλλουν ἀπὸ τοῦ πτυαριοειδοῦς μέχρι τοῦ ὀφειοειδοῦς καὶ διὰ τὴν ποικιλίαν τοῦ σχήματος καὶ τοῦ χρωματισμοῦ τῶν ἀνθέων.

Ὁ καρπὸς προσέτι εἰδῶν τιῶν τῆς φραγκοσυκεῆς εἶναι πολὺ χρήσιμος εἰς ἀνθρώπους καὶ ζῶα εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου. Τὰ τελευταῖα ταῦτα εἶδη εἰσήχθησαν κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Ἰσπανίαν ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν μετὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ Μεξικῆ καὶ τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν, ἐκ δὲ τῆς Ἰσπανίας διεδόθησαν ταχέως διὰ τῶν πτηνῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων εἰς ἄλλην τὴν Μεσημβρινὴν Εὐρώπην, τὴν Βόρειον Ἀφρικὴν τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, τὴν Ἀραβίαν καὶ ἐν γένει τὴν Νότιον Ἀσίαν.

Οἱ βράχοι τῆς Μεσημβρινῆς Ἰταλίας καὶ Ἑλλάδος εἶναι κεκαλυμμένοι ἀπὸ τὰ πολτώδη ταῦτα φυτά, τὰ ὅποια κατὰ τὸν Ἰούλιον, Αὐγουστον καὶ ἀκόμη τὸν Σεπτέμβριον παρέχουν τροφήν εὐπεπτον, θρεπτικὴν καὶ εὐχρῆμον εἰς ἀνθρώπους καὶ ζῶα, ἰδίως βόας καὶ χοίρους.

Τινὰ τῶν φυτῶν τούτων διὰ τὸ σχῆμα καὶ τὸ ὄρατον χρῶμα τῶν ἀνθέων τῶν εἶναι περιζήτητα—καὶ διὰ τοῦτο καλλιεργοῦνται εἰς θερμὰ καὶ ὑγρὰ οἰκῆματα, διότι ἀγαποῦν πολὺ τὴν θερμότητα καὶ τὴν ὑγρασίαν.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστάνει τὸ ἄνθος καὶ τὰ βουδούκια ἐνὸς τῶν ὡραίων τούτων εἰδῶν.

Φραγκοσυκῆ.

Οἱ ὕψοφοί οἱ ἰσθάνεις εἰς τὰς Μεγαλοπόλεις.

Αἱ καθ' ἑκάστην αὐξάνουσαι ἀνάγκαι τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ δύνανται νὰ γνωρισθοῦν ἐκ τῆς ἐκτάσεως καὶ τῆς ποικιλίας τῶν συστημάτων τῶν ὑπογίων σωλῆνων, τοὺς ὁποίους μεταχειρίζονται εἰς τὰς μεγαλοπόλεις. Τοιοῦτοι δὲ εἶναι ἐν χρήσει:

- 1) σωλῆνες πρὸς μεταφορὰν καὶ διανοῆ μὴν φωταερίου.
- 2) σωλῆνες πρὸς μεταφορὰν καὶ διανομὴν φωτὸς ἐκ πετρελαίου.
- 3) σωλῆνες πρὸς μεταφορὰν καὶ διανομὴν ποσῆμου ὕδατος καὶ θερμοῦ ὕδατος.
- 4) σωλῆνες πρὸς μεταφορὰν θαλασσίου ὕδατος διὰ κατάβρεγμα τῶν ὁδῶν καὶ διὰ θέρμανσιν.
- 5) σωλῆνες δεχόμενοι καὶ μεταφέροντες ὕδατα πρὸς ἀποξήρανσιν τοῦ ἰσθάνους.
- 6) σωλῆνες διοχετεύοντες θερμὸν ὕδωρ πρὸς θέρμασιν καὶ παραγωγὴν ἐνέργειας.
- 7) σωλῆνες διοχετεύοντες ψυχρὸν ὕδωρ διὰ μεγάλης πίσεως διὰ λουτρῶν.
- 8) σωλῆνες διοχετεύοντες ἀτμὸν διὰ πίσεως πρὸς θέρμασιν ἢ παραγωγὴν ἐνέργειας.
- 9) σωλῆνες διοχετεύοντες πεπιεσμένον ἀέρα διὰ δυνάμιν ἢ πρὸς ἀερισμὸν.
- 10) σωλῆνες πρὸς χορήγησιν ἐνέργειας διὰ κένωσιν καὶ καθαρῶν ἀποπᾶτων.
- 11) σωλῆνες πρὸς μεταφορὰν ἐπιστολῶν καὶ δεμάτων διὰ πεπιεσμένου ἀέρος.
- 12) σωλῆνες πρὸς κανονισμὸν ὀρολογίων διὰ πεπιεσμένου ἀέρος.
- 13) σωλῆνες πρὸς μεταφορὰν μεταλλικῶν ὑδάτων.
- 14) σωλῆνες διὰ ἠλεκτρικὰ σύρματα, διὰ ἠλεκτρικὰς λυχνίας, διὰ ἠλεκτρικὰς ἀμάξας, τηλεφῶνα καὶ τηλεγράφους.
- 15) σωλῆνες διὰ τὰ σχοινία τὰ σύροντα μηχανάς, διὰ τὰ ἀμάξια τοῦ σιδηροδρόμου κτλ.

— Αἱ καπνοδόχοι τοῦ Λονδίνου ἀποξέφρουν ἔτησιως 50 χιλιάδας τόννων ἀσβέλης, ἢ ὅποια πωλεῖται διὰ κόπρισμα ἐντὶ ἐνὸς ἑκατομμυρίου φράγκων.

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(*Τὸς προηγούμενοι φύλλον).

Ὁ κ. Σήσμαν ἐχαιρέτησε τὸν Σεβαστιανὸν κατεπευμένως, καὶ διηθύνθη κατ' εὐθείαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς θυγατρὸς του, ὅπου ἡ φιλόστοργος καὶ θερμὴ ὑποδοχὴ τῆς μικρᾶς Κλάρας τὸν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ τὴν λύπην, ἡ δὲ διαβεβαίωσις αὐτῆς, ὅτι ἦτο ἐντελῶς ὑγιής, ἀφῆρεσε ἀπὸ τὴν καρδίαν του τοὺς φόβους, τοὺς ὁποίους ἡ ἐπιστολὴ τῆς κ. Λουκίας τῷ εἶχε προξενήσει.

«Καὶ πῶς πηγαίνει ἡ ὑπόθεσις τοῦ φαντάσματος, κυρία Λουκία; εἶπε μειδιῶν πρὸς τὴν εἰσελθούσαν Οἰκονόμον.

«Πιστευσόν με, κ. Σήσμαν, ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι καθόλου γελοῖον. Αὖριον τὸ πρῶτ' ἄς βεβαιῶ, ὅτι δὲν θὰ γελάσητε, οὔτε θὰ ἀστευθῆτε, διότι θὰ ἴδῃτε μὲ τοὺς ἰδικούς σας ὀφθαλμούς καὶ θὰ ὁμολογήσετε, ὅτι κάτι τι τρομερὸν ἔλαβε χώραν ἄλλοτε εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε ἔμεινε κεκρυμμένον.

— Τοιαῦτα πράγματα κατὰ τοῦ χαρακτῆρος τῶν σεβαστῶν προγόνων μου παρακαλῶ, κ. Λουκία ποτὲ ἄλλοτε νὰ μὴν ἱστορίσῃς. Τώρα δὲ κάλεσε ἀμέσως τὸν Σεβαστιανὸν διὰ νὰ τοῦ ὁμιλήσω.

Ὁ Σεβαστιανὸς παρουσιάσθη ἀμέσως, ἀλλ' ὀλίγον ταραχμένος.

— Πέ μου, Σεβαστιανέ, εἶπεν ὁ κ. Σ., διατάξας αὐτὸν νὰ πλησιάζῃ, δὲν νομίζεις ὅτι εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ὑπάρχει κάποιον παιγνίδιον, διὰ νὰ φοβίσῃ τὴν κ. Λουκίαν;

— Ὅχι, ὄχι, ἐφώνησεν ὁ Σεβαστιανός. Τοιαύτην ἰδέαν δὲν πρέπει νὰ ἔχετε, κύριε, διότι σὰς διαβεβαιῶ, ὅτι καὶ ἐγὼ αὐτὸς δὲν αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου ἀσφαλῆ εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, ἀφ' ὅτι εἶδον χθὲς τὴν νύκτα.

— Ἄλλ' ἄνδρες καθὼς σὺ καὶ ὁ Ἰωάννης, ἐπρέπει νὰ ἐντρέπεσθε φοβούμενοι πράγματα ἀνύπαρκτα! τρέμοντες καὶ κρυπτόμενοι ἀπὸ τὴν παρουσίαν ἐνὸς φαντάσματος! Αὖριον θὰ σὰς δείξω ὅτι καὶ οἱ δύο σας εἰσθε μωροὶ ἄνθρωποι!

Ἐπὶ τοῦ παρόντος πῆγαινε εἰς τοῦ φίλου μου ἱατροῦ κ. Γλάσσων καὶ εἶπέ του, ὅτι τὸν παρακαλῶ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ νὰ μὲ ἴδῃ ἀνυπερθέτως σήμερον τὸ ἑσπέρας, εἰς τὰς 9 ὥρας, διότι ἦλθον ἀπὸ τὸ Παρίσι ἐπίτηδες διὰ νὰ τὸν συμβουλευθῶ. Εἶπέ του δὲ ὅτι τόσον κακὴ εἶναι ἡ ἀσθενειά μου, ὥστε θὰ ἦναι ἠναγκασμένος νὰ ἀγρυπνήσῃ μαζύ μου ὅλην τὴν νύκτα καὶ ἄς κάμῃ τὰς ἀναγκαίας πρὸς τοῦτο προετοιμασίας.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε, βεβαιωθῆτε δὲ ὅτι θὰ διακοινώσω-αὐτολεξεί τὰς παραγγελίας εἰς τὸν ἱατρὸν, εἶπεν ὁ Σεβαστιανός, χαιρετήσας τὸν κύριόν του καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἐνάτην, ὅτε τὰ δύο κοράσια μετὰ τῆς κ. Λουκίας ὑπῆγον νὰ κοιμηθῶν, ὁ ἱατρὸς Γλάσσων ἐφάνη εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ κ. Σήσμαν, πολὺ κατὰ τὸ φαινόμενον τεταραχμένος.

— Ἄλλὰ, φίλε μου, ἐξεφώνησε πρὶν κἂν τὸν χαιρετήσῃ, ἡ ὄψις σου δεικνύει ὅτι δὲν ἔχεις ἀνάγκην φύλακος! Τί τρέχει λοιπόν;

— Ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν. Ὁ ἀσθενὴς διὰ τὸν ὁποῖον σὺ καὶ ἐγὼ θὰ ἀγρυπνήσωμεν, θὰ φαίνεται πολὺ ἀσχημα, ὅταν τὸν συλλάβωμεν.

— Τί λέγεις; Ἀσθενὴς εἰς τὴν οἰκίαν; καὶ ἀσθενής, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ συλλάβωμεν; ἐφώνησεν ὁ ἱατρός.

— Κἄτι τι χειρότερον! πολὺ χειρότερον εἶπεν ὁ κ. Σήσμαν. Φάντασμα ἐντὸς τῆς οἰκίας!

Ὁ ἱατρὸς ἤρχισε νὰ γελά.

— Ὡραία δουλειά! ἐφώνησεν ὁ κ. Σήσμαν.

Ἐγὼ σὰς λέγω ὅτι ἐντὸς τῆς οἰκίας μου περιφέρεται ἐν φάντασμα, καὶ σῆς γελάτε! Ἡ κυρία Λουκία ὅμως καὶ ὁ Σεβαστιανός καὶ ὁ Ἰωάννης δὲν ἀστείουσιν. Ἡ κ. Λ. μάλιστα εἶναι πεπεισμένη, ὅτι ἐντὸς τῆς οἰκίας ταύτης ἔχειπραχθῆ στυγερὸν ἐγκλήμα, καὶ ὅτι κάποιος ἀπὸ τοὺς προγόνους μου περιφέρεται ἐδῶ διὰ νὰ ἐξιλεώσῃ τὸ ἐγκλήμα τοῦτο.

— Καὶ πῶς ἐσχέτισθῃ μὲ αὐτὸν, ἠρώτησε γελῶν ὁ ἱατρός.

Ὁ κ. Σήσμαν διηγήθη τότε εἰς τὸν ἱατρὸν τὰ διατρέξαντα, διεκοινώσε δὲ εἰς αὐτὸν καὶ τὰς ὑποψίας του, προσθέσας ὅτι εἶχε λάβει ὅλας τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις διὰ πᾶσαν ἐνδεχομένην ἀνγκάλυψιν.

— Ἐχω, —εἶπε, γεμίσει δύο περίστροφα καὶ εἰς ἡ δύο πυροβολισμοὶ εἰς τὸν ἀέρα δὲν θὰ βλάψουν κανένα, ἐὰν δὲν ἦναι τίποτε, θὰ χρησιμεύσουν ὅμως πολὺ, ἐὰν ὁ παιγνιδιάρτσας ἦναι κλέπτης.

Ἡ συνομιλία αὕτη διήρκεσε μέχρι τοῦ μεσονυκτίου.

— Ὡς φαίνεται ἀπόψε τὸ φάντασμα ἔμαθεν ὅτι τὸ παραφυλάττομεν, εἶπεν ὁ ἱατρός, καὶ διὰ τοῦτο, ἂν καὶ ἦναι μεσάνυκτα δὲν ἐφάνη! οὔτε θὰ φανῇ φοβούμαι!

— Ἀπατάσαι, εἶπεν ὁ κ. Σήσμαν. Τὸ φάντασμα παρουσιάζεται κατὰ τὴν 1 μετὰ τὸ μεσονυκτίον.

Ἐνῶ δ' ἐξηκολούθουν συνομιλοῦντες, ὁ ἱατρός

ὤψωσε τὴν χεῖρά του καὶ εἶπε, Μοὶ φαίνεται ὅτι ἀκούω ἐλαφρὸν κρότον.» Οἱ δύο κύριοι τότε ἔπαυσαν ἀμέσως τὴν ἠμιλίαν, καὶ ἤρχισαν νὰ ἀκροάζονται. Ἦκουσαν δὲ καθαρὰ ὅτι ἡ μοχλὸς τῆς θύρας ἐσύρθη καὶ ἡ θύρα ἦνοιξε.

— Δὲν φοβεῖσαι, πιστεύω; εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Ὅχι, ἀλλὰ τὸ φρονιμώτερον εἶναι νὰ ἦναι τις προσεκτικὸς καὶ προφυλακτικὸς. Λαθόντες δὲ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐν τῶν περιστροφῶν καὶ διὰ τῆς ἄλλης κηρίον ἀνημμένον ἐπροχώρησαν εἰς τὸν διάδρομον τὸν φέροντα εἰς τὴν ἐξω θύραν, ἐκεῖ δὲ εἰς τὸ κατώφλιον εἶδον *λευκὴν μορφήν* ἰσταμένην καὶ ἀκίνητον ὡς ἀγαλμα.

— Ποῖος εἶναι ἐκεῖ; ἐφώνησεν ὁ κ. Σήσμαν.

— Εἰς τὴν φωνὴν ταύτην, ἡ λευκὴ μορφή ἐστράφη πρὸς τοὺς δύο κυρίους καὶ ἐξέφερε βαθεῖαν κραυγὴν. Ἦτο ἡ μικρὰ Χαϊδὴ ἀνυπόδητος μὲ τὸ νυκτικὸν τῆς ὑποκάμισον, ἀτενίζουσα ἐκστατικῶς τὸν κ. Σήσμαν καὶ τὸν φίλον τοῦ ἰατροῦ!

— Μοὶ φαίνεται, ὅτι εἶναι ἡ μικρὰ νεροκομβολήτριά σου—εἶπεν ὁ ἰατρός γελῶν.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ἡ ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΑ ΟΜΟΛΟΓΙΑ.

Πρό τινων ἐτῶν, πτωχὴ τις χήρα ἐκάθητο μίαν ἐσπέραν τοῦ θέρουσ πλησίον τοῦ παραθύρου τῆς καλύβης τῆς πλησίον τῆς Ἰστατο ἡ μικρὸς υἱὸς τῆς, τὸ μόνον τέκνον τῆς, ἀκουμβῶν ἐπὶ τῆς καθέκλας τῆς. Ἡ γυνὴ ἡγάπα τὴν καλύβην τῆς ὅπου εἶχε διέλθῃ πολλὰ ἔτη τῆς ζωῆς τῆς, καὶ τὴν ὅποιαν εἶχεν ἀγοράσει ὁ σύζυγός τῆς, ὅστις πρὸ ὀλίγων μηνῶν εἶχεν ἀποθάνει. Οὗτος εἶχε φυτεύσει περὶ τῆς ὀπωροφόρα δένδρα, τὰ ὅποια ἦσαν ζωηρότατα καὶ ὑπέσχοντο ἀφθονίαν ἐλεγκτῶν καρπῶν. Ἡ χήρα ἐκάθητο τεθλιμμένη, διότι ἐδύλεπεν ὅτι ἦτο ἡ τελευταία ἐσπέρα τὴν ὅποιαν μετὰ τοῦ τέκνου τῆς διήρχετο εἰς τὴν ἀγαπητὴν καλύβην καὶ διότι ὁ οἰκοδεσπότης, παρὰ τοῦ ὁποίου τὴν εἶχον ἀγοράσει, εἶχεν ἀποθάνει, ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ εὗρεν εἰς τὰ βιβλία τοῦ πατρὸς του, ὅτι ὁ ἀνὴρ τῆς χήρας ἐχρεώσεται εἰς αὐτὸν 500 τάλληρα, ἀντὶ τῶν ὁποίων κατέσχεσε τὴν καλύβην καὶ τοὺς ἐδίωκεν ἐκεῖθεν. Ἡ χήρα εἶπεν εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ ἀνὴρ τῆς εἶχε πληρώσει τὸ χρέος τοῦτο εἰς τὸν πατέρα του, ἐκτὸς μόνον 50 τάλληρα, τὰ ὅποια ἀκόμη ὤφειλεν. Οὗτος τότε τῆς ἐζήτησε νὰ παρουσιάσῃ τὰς ἀποδείξεις τῆς πληρωμῆς, ἀλλ' ἡ χήρα δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ τὸ βιβλίον τοῦ συζύγου τῆς, ὅπου αὐταὶ ὑπῆρχον, ἀν καὶ τὸ ἐζήτησεν εἰς πᾶσαν γωνίαν τῆς καλύβης· ὅθεν τὴν ἐπομένην πρωΐαν ἔπρεπε νὰ ἀπέλθουν τῆς καλύβης, χωρὶς νὰ ἔχουν ποῦ νὰ καταφύγουν.

Ἡ χήρα ἦτο εὐσεβὴς γυνὴ, καὶ ὁ υἱὸς τῆς, ἀν καὶ πολὺ μικρὸς, ἦτο πιστὸς εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ἤξευρε τὴν ὠφέλειαν τῆς προσευχῆς· ὅθεν εἶπεν εἰς τὴν μητέρα του· ἀδὲν νομίζεις ὅτι ἀν προσευχηθῶμεν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν ἐν τῇ θλίψει μας, αὐτὸς θὰ μᾶς βοηθήσῃ; Μάλιστα τέκνον μου· καὶ ἀμέσως ἐγονυπέτησαν, καὶ τὸ παιδίον προσευχήθη ἐν κατανοίξει μίαν μικρὰν προσευχὴν, καὶ ἐζήτησε παρὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ τοὺς βοηθήσῃ καὶ νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ διωχθοῦν ἐκ τῆς καλύβης των, ἢ τοῦλάχιστον νὰ τοὺς δείξῃ ποῦ νὰ καταφύγουν.

Ὅταν τὸ παιδίον ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν προσευχὴν, τὸ πρῶτον πρᾶγμα τὸ ὅποιον εἶδεν ἦτο μίαν μεγάλην Ἀκρίδα, ἣτις ἐμβῆκεν ἀπὸ τὸ παράθυρον· ἐπροσπάθησε λοιπὸν νὰ τὴν πιάσῃ, ἀλλὰ τὸν διέφυγε κηδῶσα ἀπὸ τόκου εἰς τόκον· ἐπὶ τέλος ἐπέσεν ἐπὶ τοῦ πατώματος καὶ ἐτύπωσεν ὑποκάτω ἐνὸς κιβωτίου τὸ ὅποιον ἦτο πλησίον τοῦ τοίχου· τότε παρεκάλεσε τὴν μητέρα του νὰ παραμερίσῃ ὀλίγον αὐτὸ ἀπὸ τὸν τοίχον. Ἐνῶ δὲ αὕτη μετετόπιζε τὸ κιβώτιον, ἤκουσε νὰ πῆσῃ τι ἐπὶ τοῦ πατώματος, ἠπλώσε λοιπὸν τὴν χεῖρά τῆς διὰ νὰ λάβῃ τὸ πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἔπεσε, καὶ τί νομίζετε ὅτι ἦτο τοῦτο; ἦτο τὸ ἀπολεσθὲν βιβλίον ἀμέσως τὸ ἦνοιξε καὶ εὗρε σημειώσιν, ὅτι τὸ χρέος τῶν 500 ταλ. ἦτο ἐξωφλημένον· παρευθὺς ἔτρεξεν εἰς τὸν ἀνθρώπον, ὅστις εἶχε διατάξει νὰ κενωθῇ ἡ καλύβη καὶ νὰ πωληθῇ, καὶ ἐπέδειξε τὰς ἀποδείξεις. Ὅτε δὲ αὐτὸς ἔμαθε μὲ ποῖον τρόπον εὗρεθῆ τὸ βιβλίον, ἐθαύμασε τὸσον μὲ τὸν τρόπον τῆς θείας Προνοίας εἰς τὸ νὰ σώσῃ τὴν πτωχὴν χήραν, ὥστε ἐχάρισεν εἰς αὐτὴν καὶ τὰ 50 τάλληρα τὰ ὅποια ἀκόμη τῇ ὤφειλε. Πόσον ταχέως ὁ Ἰησοῦς ἤκουσε τὴν προσευχὴν τοῦ μικροῦ παιδίου! ἡ ἀκρίδα ἐστάλη παρ' αὐτοῦ ὡς ἄγγελος, διὰ νὰ εἴπῃ εἰς αὐτοὺς ποῦ ἦτο τὸ ἀπολεσθὲν βιβλίον.

Μικροὶ μου ἀναγνώσται, ὁ σκοπός μου τοῦ νὰ σὰς διηγηθῶ ταύτην τὴν ἱστορίαν εἶναι, νὰ σὰς συστήσω νὰ γίνητε πιστοὶ καὶ εὐσεβεῖς πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις δίδει ἀκρόασιν εἰς τὰς προσευχὰς τῶν μικρῶν παιδίων καὶ τὰ ἐλευθερῶνει ἀπὸ πᾶσαν δυσκολίαν, ὅταν καταφεύγουν πρὸς αὐτὸν ἐν προσευχῇ. Ἐνθιμεισθε, φίλοι μου, ὅτι ἐπὶ τῆς γῆς δὲν ὑπάρχει ἀσφάλεια μήτε εἰς γέροντας μήτε εἰς νέους. Κάμετε λοιπὸν καταφύγιόν σας παρ' Χριστόν, ὅστις εἶναι ἄξιός νὰ ἐπαινεῖται παρ' ὅλων μὲ τοῦτο τὸ δίστιχον,

Ἐἰς τὸν Ἰησοῦν εἶναι τὸ καταφύγιόν μου

Ἐβαλε τὴν ζωὴν αὐτοῦ διὰ τὴν λύτρωσίν μου.

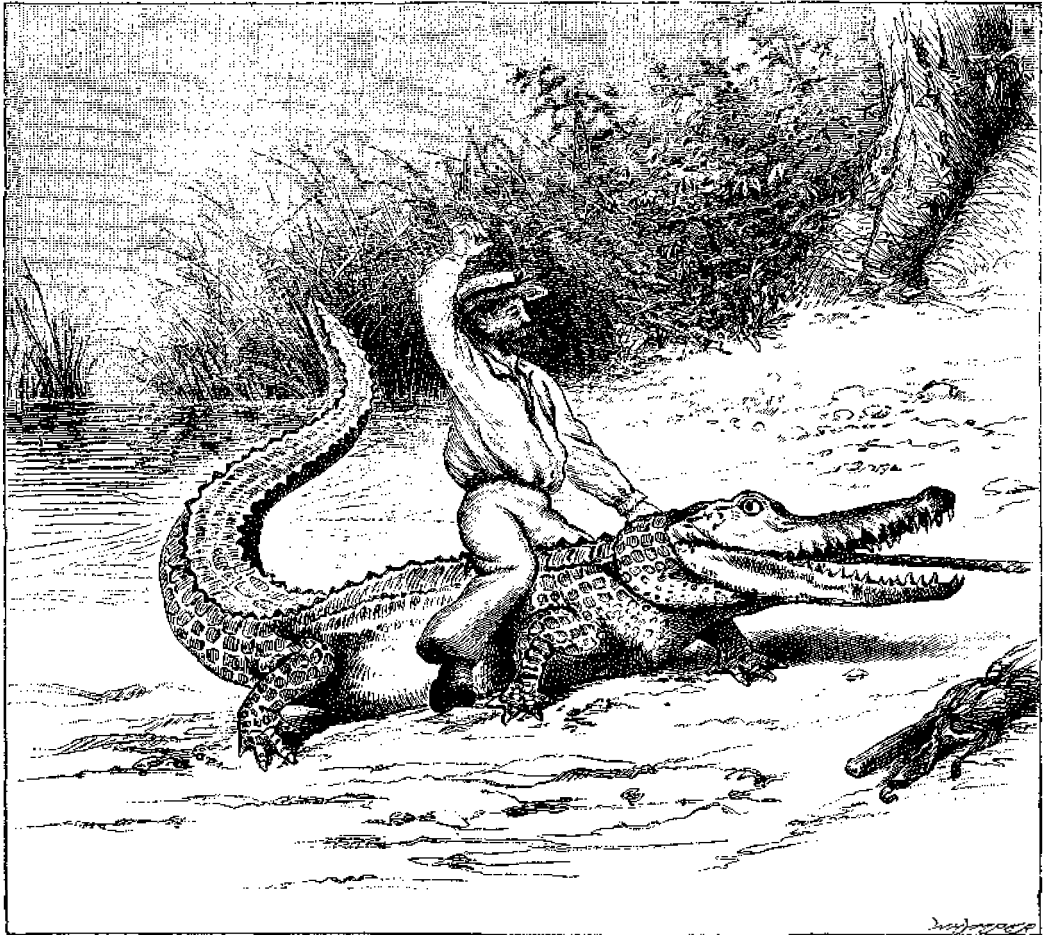
ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΙ.

Οι Κροκόδειλοι κατά τους αρχαίους χρόνους εθεωροῦντο ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων μὲ εἰδὸς τι θρησκευτικὸ φόβου, ὅθεν καὶ εἰς τινὰ μέρη τοῦ κόσμου ἀπεδίδοντο εἰς αὐτοὺς θείαι τιμαί.

Εἶναι δὲ οἱ Κροκόδειλοι εἶδος ἀμφίβιων Σαυρῶν τεραστίου μεγέθους, φθάνοντες πολλάκις εἰς 20—25 πόδας τὸ μήκος! Ἔχουν δὲ σιαγόνας μεγάλας καὶ ὠπλισμένας μὲ σειρὰν κωνικῶν ὀδόντων, διὰ τῶν ὁποίων διασχίζουν τὴν λεῖαν τῶν εὐκολώτατα, ὅταν εὔρουν ἀντίστασιν. Συνήθως ὁμοῦ οἱ Κροκόδειλοι

δεῖλιν εἶναι νὰ ἐξέλθουν εἰς τὴν ἀμμουδιάν καὶ νὰ κατακλιθοῦν ἐκεῖ ὑπὸ τὸν καυστικὸν ἥλιον, ἀνοίγοντες τὰς τεραστίους σιαγόνας τῶν. Μυταὶ τότε, κώνωπες, βάτραχοι καὶ ἄλλα ζωῖα καταφεύγουν εἰς τὴν οὕτω σχηματισθεῖσαν σκιάν καὶ εὐρίσκουν αὐτὴν πολὺ δροσεράν, δὲν προφθάνουν ὁμοῦ νὰ ἀπολαύσουν ἐπὶ πολὺ τὴν εὐχαρίστησιν ταύτην, διότι αἱ σιαγόνες τοῦ τέρατος κλείουν καὶ πᾶν ὅ,τι εὐρεθῆ ἐντὸς τοῦ στόματός του ἐν ἀκαρεῖ μεταφέρεται εἰς τὸν στόμαχον, ὅπου χρησιμεύει ὡς καρύκευμα εἰς τὸ παμφάγον τοῦτο τέρας!

Οἱ Κροκόδειλοι εἶνε ὠπλισμένοι μὲ δέρμα λεπιδω-

Κροκόδειλος συλληφθεὶς διὰ βροχῆς*

καταπίνουν τὴν λεῖαν τῶν διὰ μίαν, χωρὶς νὰ κάμουν χρῆσιν τῶν ὀδόντων τῶν, οἱ ὁποῖοι εἶναι κατάλληλοι ὄχι πρὸς μάσησιν, ἀλλὰ πρὸς διάσχισιν καὶ τομῆν.

Οἱ Κροκόδειλοι συνήθως ζοῦν εἰς τοὺς μεγάλους ποταμοὺς τῶν Τροπικῶν κλιμάτων, ἀπερνῶντες μέρος μὲν τῆς ἡμέρας ἐντὸς τοῦ ὕδατος, τὸ πλεῖστον ὁμοῦ παρὰ τὰς ὄχθας ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν δένδρων.

Τὰ ζῶα τῆς ἑρπᾶς καταβροχθίζουν πάντοτε οἱ Κροκόδειλοι, ἀφοῦ πρῶτον τὰ σύρουν εἰς τὸ ὕδωρ καὶ τὰ πιεζοῦν ὑπο κάτω αὐτοῦ. Ἐννοεῖται ὅτι ἀπ' ἐκεῖ ἔπου ἐνδαιωτῶνται Κροκόδειλοι, φυγαδεύονται συνήθως τὰ ἄλλα ἐνυδρὰ ζῶα.

Μία ἀπὸ τὰς ἀγαπητάς διασκεδάσεις τῶν Κροκο-

τόν, τόσοσιν σκληρὸν, ὥστε τὰ καμάκια καὶ ἀκόμη αὐτὴ ἢ βολὴ τῶν τουφεκίων δὲν δύνανται νὰ τὸ διαπεράσουν. Τοῦτο γνωρίζοντες καὶ αὐτοὶ, ὡς φαίνεται, δὲν διστάζουν νὰ προσβάλουν κατὰ μέτωπον ὅποιον-δήποτε ἐχθρὸν, οὐδὲ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐξαιρουμένου, ἐπὶ μικρῶν πλοιαρίων, καὶ πολλάκις κατορθώνουν νὰ ἀνατρέψουν αὐτὰ καὶ ἔπειτα εὐκόλως καταβροχθίζουν τοὺς εἰς αὐτὰ ἄνδρας, ἢ ἀρπάζουν ἀπὸ τοῦ καταστρώματός τῶν κανέγα ἐξ αὐτῶν. Τούτου ἕνεκα ἀπαιτεῖται καλὸς σκοπευτὴς διὰ νὰ δυνηθῆ νὰ φονεύσῃ ἓνα Κροκόδειλον, ὅστις εἰς πᾶν ἄλλο μέρος τοῦ σώματος εἶνε ἄτρωτος, ἐκτὸς τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἐκτός τοῦ πυροβάλου ὄπλου, οἱ Κροκόδειλοι τὴν σήμερον ἀλιεύονται διὰ βρόχων ἐκ χονδροῦ σχοινοῦ, τὸ ὅποιον περιβάλλεται περὶ τὸν τράχηλον αὐτῶν. Οἱ οὕτω πᾶς συλλαμβάνομενοι Κροκόδειλοι σύρονται δημάτων, τὰ ὅποια εἶναι ὄχι μόνον καλλίτερα καὶ ωραιότερα τῶν ἐκ κοινῶν δερμάτων κατασκευασμένων, ἀλλὰ καὶ ἀκριδότερα καὶ ἕνεκα τῶν φυσικῶν στιγμάτων τῶν κατήντησαν ἤδη τοῦ συρμοῦ!

Ἡ Ἄνθοςλα καὶ τὰ κατοικίδια ζῶά της.

εἰς τὴν ἐγρὰν καὶ φονεύονται διὰ τοὺς ὀδόντας καὶ τὸ δέρμα τῶν, τὸ ὅποιον ἐσχάτως κατεργάζεται ὡς καὶ τὰ δέρματα τῶν χερσαίων ζῶων καὶ καθίσταται χρήσιμον εἰς κατασκευὴν τοῦ ἀνω μέρους τῶν ὀπο-

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστάνει Κροκόδειλον συληφθέντα διὰ βρόχου καὶ συρόμενον ὡς ἵππον με ἐπιβάτην ἐπὶ τῆς ράχεώς του!

Η ΑΝΘΟΥΛΑ.

Ἐ τὸ μαγευγὶδ της ἡ Ἀνθὴ
Κραναῖ ψομί 'ε τὸ χέρι,
Καὶ πὰ τὸ κόψη προσπαθεῖ
Μὲ κοπτερό μαχαίρι.

Ἐ τὸ μπάγκο ἄνω ἐκεῖ κοντὰ
Ὁ Γζῆκ κ' ἡ Σερπετούλα,
Μὲ μάτια τόσο ανοικτά,
Κυετίζουν τὴν Ἀνθούλα!

Ξύρουν τὰ θρό πῶς καθ' αὐγὴ
Γιὰ κείνα κοπιάζει
Καὶ τὸ καλὸ των τὸ φαγι
Μονάχη ἑτοιμάζει.

Ναί, τὸ πρῶτ' εὖν σηκωθῆ
Κ' εἰπῆ τὴν προσευχὴ της,
Ἄφοῦ ντυθῆ καὶ κτανισθῆ,
τὰ χεὶ στὴν προσοχὴ της.

Σέρφει, κί' ὡς πάντοτε φαιδρά,
Τὰ ζωά της ταγίζει,
Κ' ἔπειτα πάλιν μὲ χαρὰ
Τὸ εὐχῆ: συγυρίζει.

Ἀλήθεια εἶναι ζωηρά,
Τρελλοῦσιτικὴ λιγάκι,
Πλὴν καὶ καλὴ νοικοκυρά
Καὶ γνωστικὸ παιδάκι.

Ἐνῶ αἶς φαίνεται τρελλή,
Τὸν νοῦν της δὲν τὸν χάνει.
Τὴν πούλα της παραμελεῖ
Καὶ τὴν δουλειά της κάνει.

Ὅλοι τὸ λέγουν πῶς καλὴ
Εἶναι νοικοκυρούλα,
Γι' αὐτὸ τὴν ἀγαποῦν πολὺ
Τὴν ζωηρὴ Ἀνθούλα.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΑ.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΚΟΣΚΙΝΑ.

— Ὡ μητὲρ! ἀνέκραζεν ὁ μικρὸς Βασιλεῖος, ἡ-
κουσα μίαν φοβεράν διήγησιν περὶ τῆς ἑξαδέλφης
Ἑλένης, δὲν ἐπίστευα νὰ ἦναι τόσο μωρὸν κο-
ράσιον!

— Τέκνον μου! προτοῦ νὰ ἀρχίσῃς τὴν διήγη-
σιν σου, ἄς ἴδωμεν, ἂν αὕτη ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ
ἀπὸ τὰ τρία κοσκίνα.

— Τι ἔνοοις μὲ τοῦτο, μητὲρ μου; ἠρώτησεν
ὁ Βασιλεῖος.

— Θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω ἀμέσως, ἀπήντησεν ἐκεί-
νη. Καὶ πρῶτον, εἶναι ἀληθὴ αὐτὰ ὅπου ἤκουσες;

— Ἰσχυροῦμαι ὅτι εἶναι ἀληθῆ, διότι τὰ ἤκου-
σα ἀπὸ μίαν πιστὴν φίλην της.

— Ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἦναι φίλη της
ἐκείνη, ἥτις εἶπε τοιαῦτα πράγματα περὶ αὐτῆς;

— Δεύτερον, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἠμπορεῖς νὰ

τὸ ἀποδείξῃς, ὅτι εἶναι ἀληθῆ, εἶναι ἄρα γε φιλο-
φρονητικὰ;

— Δὲν τὸ ἐσκέφθην ὅτι δὲν ἦσαν φιλοφρονη-
τικὰ, ἀλλὰ τῶρα φοβοῦμαι ὅτι δὲν ἦσαν, διότι
δὲν ἐπεθύμουν νὰ ἁμιλήσῃ ἡ Ἑλένη δι' ἐμέ, καθὼς
ἐγὼ δι' αὐτήν.

— Τρίτον, εἶναι τοῦτο ἀναγκαῖον;

— Ὅχι, ὄχι, μητὲρ μου, δὲν εἶναι διόλου ἀ-
ναγκαῖον.

— Λοιπὸν, βάλε χαλινὸν εἰς τὸ στόμα σου, τέ-
κνον μου. Ἐάν δὲν δύνασαι νὰ εἴπῃς τὸ καλόν,
μὴ ἁμιλῆς ποσῶς.

Καθὼς βάλλομεν τὸ ἄλευρον εἰς τὸ κόσκινον,
διὰ νὰ χωρίσωμεν τὸ καλὸν ἀπὸ τὰ πίτυρα, οὐ-
τως ἄς ἐρευνῶμεν, ὅταν θέλωμεν νὰ εἴπωμέν τι
περὶ τῶν ἄλλων — εἶναι τοῦτο ἀληθές; εἶναι φι-
λοφρονητικόν; εἶναι ἀναγκαῖον; καὶ ἔπειτα ἄς
τὸ λέγομεν.

— Οἱ κώνωπες. Ὁ κ. Η. Σ. Θωμάς ὡ-
μίλησεν ἐνώπιον μιᾶς φιλολογικῆς συναθροίσεως
ἐν Μαδρῆς τῶν Ἰνδιῶν περὶ κωνώπων, καὶ εἶπεν,
ὅτι μόνον τὸ θηλυ γένος τῶν κωνώπων προξενεῖ τὰ
δήγματα. Ἀποφαίνεται δ' ὅτι οἱ κώνωπες εἶναι
πολύ ὀφέλιμος ἐπιδημία, διότι τὰ ἐπτά ὄγδοα
τῆς ζωῆς των δαπανῶνται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ
ἀνθρώπου καὶ μόνον ἐν ὄγδοον πρὸς βλάβην του.
Εἴκοσι καὶ μίαν ἡμέραν διαμένει ἄπτερον τὸ ἐν-
τομον, καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἰνασχολεῖ-
ται εἰς τὸ ἐξυγειαντικὸν ἔργον μὲ ζῆλον καὶ ἐν-
τέλειαν. Ὅπου εἶναι ἀκάθαρτα νερά, ὅπου εἶναι
μεμολυσμένα διώρυγες ἐκεῖ ὁ σκληρωθῆς κώ-
νωψ εὐρίσκεται ἀθρόα, τρώγων τὴν μεμολυ-
σμένην ὕλην. Ὁ κ. Θωμάς μᾶς λέγει ὅτι ἀκόμη
δὲν εἴρε περιστάσιν καθ' ἣν νὰ συμβῆ δάγκαμα
εἰμῆ ὑπὸ τῶν θηλέων, ἐνῶ λέγει ὡς πιθανόν, ὅτι
τὸ ἄρρεν ἔχει ὀξυτέραν τὴν ἀκοὴν καὶ δύναται
νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τοῦ νὰ πιασθῆ. Ὁ κώνωψ
ἔχει τὴν καρδίαν ἐκεῖ ὅπου τὰ ἄλλα ζῶα ἔχουν
τὸν λαιμόν, καὶ τοῦτο δεικνύει τὴν ἀγρίαν αὐ-
τοῦ φύσιν ἐξ αὐτῆς τῆς νηπιότητός του!

— Ἐορτὴ τῆς φυτεῦσεως. Εἰς τὰ δυ-
τικὰ μέρη τοῦ ποταμοῦ Μισσοῦρη, τοῦ ὁποῦ ἐν
μέρος εἶναι γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Μεγάλῃ Ἀμε-
ρικανικῇ Ἐρημῶς,» τελεῖται κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν
κατοίκων ἑορτὴ ὀνομαζομένη Ἡμέρα φυτεῦσεως
τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶναι ἡ δειροφυτεῖς τοῦ
μέρους ἐκείνου. Ἐκ τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα κατ' ἔ-
τος φυτεύονται τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς ταύτης
μόνον ἡ πολιτεία τῆς Νεβράσκας ἀπέκτησε 12
ἑκατομμύρια δένδρα. Ἡ συνήθεια ἐπικρατεῖ μέ-
χρι σήμερον, αἱ πρότερον δὲ γυμναὶ καὶ ξηραὶ γαῖαι

περιέχουσι περίπου 700 εκατομμύρια νέα και ζωηρά δένδρα' περί τὰς εἴκοσι δὲ ἄλλας Πολιτείας μεσημβρινῶς και ἀνατολικῶς τῆς Νεβράσκας ἑορτάζουσι τὴν ἡμέραν ταύτην ὡς μίαν τῶν ἐτησίων ἑορτῶν.

— **Ὁ ἀγγελιαφόρος Κόραξ.** «Ἦρῃσιν ἀπόψε ὁ Πέτρος,» εἶλεγε γυνὴ τις εὐρωστος, ἰσταμένη εἰς τὴν θύραν μιᾶς οἰκίας ἐπὶ ἐνὸς νησιδίου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ τῆς Γαλλίας' φοβοῦμαι μὴ τοῦ συνέβη τίποτε.»

«Μπᾶ! ἀπακρίθη ὁ σύζυγός της· κμὴ ἀνησυχῆς κῦτταξί, νὰ ποῦ ἔρχεται μὲ τὴν λέμβον του, και κωπηλατεῖ ὅαν παλληκάρια!»

Μετ' ὀλίγα λεπτά ἡ λέμβος ἐφθασεν· ὁ μικρὸς Πέτρος ἐπήδησεν εἰς τὴν ξηράν, και ἀφοῦ εἶδε τὴν λέμβον, ἤλθε τρέχων πρὸς τὴν οἰκίαν.

«Κῦτταξί, μητέρα, τί ἤνρα» ἐφώναζε, κρατῶν μέγαν κόρακα ἐπὶ τῶν ὤμων του· «Τὸν ἤνρα εἰς τὸ δάσος μὲ τὸ πτερόν του θραυσμένον και τὸν ἔφερα νὰ τὸν ἰατρεύσωμεν!»

Ἡ μήτηρ κατ' ἀρχὰς δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῆ τὸν κόρακα εἰς τὴν οἰκίαν· ἀλλ' ὁ πατήρ ἐπὶ τέλους ἐγέλασε και εἶπεν·

«Ἄς τὸν κράτήσωμεν και ἄς τὸν ἐξημερεύσωμεν. Δὲν θὰ μᾶς εἶναι πολυέξοδος, διότι οἱ κόρακες εὐρίσκουσι τροφήν ἀφ' ἑαυτῶν.»

Τὸ πτερόν του ταχέως ἰατρεύθη και ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν ὁ κόραξ τοῦ Πέτρου, ὀνομασθεὶς Χριστόφορος ἢ κοινῶς «Χρῆστος», εἶχε γίνεσι περίφημος καθ' ὅλην τὴν ἐπαρχίαν ἐκείνην. Ἐμαθε νὰ μεταφέρει ἐπιστολάς τόσοσι ἐπιτηδείως και ἀσφαλῶς, ὥστε οἱ κάτοικοι πλησίον τοῦ ποταμοῦ τὸν εἶχον ὡς τακτικὸν ταχυδρόμον.

Ὁ ἱερεὺς τῆς ἐνορίας ἐκείνης, ὁ πάτερ-Γρηγόριος, τόσοσι ἠγάπα τὸν Χρῆστον ὥστε ποτὶ δὲν ἤρχετο εἰς τὸ νησιδίον νὰ τὸν ἴδῃ, χωρὶς νὰ ἔχῃ εἰς τὴν τσέπην του ἄρτον διὰ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ φάγῃ. Ἐνίοτε μάλιστα, ἅμα ἔβλεπεν ὁ Πέτρος τὸν ἱερέα ἐρχόμενον ἀπὸ τὴν ἀντικρὺ ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ἐφώναζεν εἰς τὸν κόρακα, «Ψωμί, Χρῆστο!» και ὁ Χρῆστος ἐπέτα ὡσάν βέλος κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν ἱερέα και καθήμενος ἐπὶ τοῦ βραχιονός του εἶθετο τὸ βάμφος του ἐντὸς τῆς τσέπης τοῦ ἱερέως διὰ νὰ πάρῃ τὸν ἄρτον.

Μίαν πρωίαν ὁ πατήρ τοῦ Πέτρου ἐξύπνησε περὶ τὰ χαράγματα, ὀνειρευόμενος ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὸν Ὀκεανὸν ἐν μέσῳ τρικυμίας. Δικαίως τὸ ὀνειρεύθη, διότι ἅμα καλῶς ἐξύπνησε παρατήρησεν ὅτι τῷ ὄντι ὑπῆρχε τρικυμία τριγύρω του. Ὁ ἄνεμος ἐφύσα λυσοσώδῶς και ἡ οἰκία ἐτρέμεν ὀλόκληρος. Ἐτρέξεν εἰς τὴν θύραν και εὗρεν ὅτι τὸ ὕδωρ σχεδὸν εἶχε φθάσει μέχρι τοῦ κατωφλίου

τῆς θύρας. Ὁ ποταμὸς, ἐξογκούμενος ὑπὸ τῶν βροχῶν και ὀρεινῶν βρυμάτων, εἶχεν αἰφνης ὑψωθῆ και εἶχε πλημμυρῆσει πολλὰ γειτονικά μέρη. Ὁ πατήρ ἐνεθυμήθη τὴν λέμβον ἀλλ' αὕτη εἶχε γίνεσι ἄφαντος, παρασυρθεῖσα ὑπὸ τῶν βρυμάτων. Ἀνέβη ἐπάνω και ἐξύπνησε τὴν σύζυγον και τὸν υἱὸν του, και οἱ τρεῖς ἀνῆλθον εἰς τὸ ἀνώγειον, καθ' ἣν στιγμήν τὸ ὕδωρ εἶχε ἀρχίσει νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ εἰσώγειον.

Ἐν τῷ μεταξύ πλῆθος γειτόνων εἶχον συναχθῆ εἰς τὴν ἀντικρυνὴν ὄχθην, και προσπαθοῦν νὰ σώσωσι τὴν κινδυνεύουσαν οἰκογένειαν. Ἀλλ' οὔτε λέμβος οὔτε ἄνθρωπος ἠδύνατο νὰ περάσῃ τὰ φοβερά ταῦτα κύματα.

Ὁ πάτερ-Γρηγόριος ἐτρέχεν ἐπάνω κάτω ἐξάλλος σχεδὸν ἀπὸ τὴν θλίψιν του, παρακαλῶν τὸν ἕνα και τὸν ἄλλον νὰ εἰσῆ τους δυστυχίς.

Ἐξαίφνης ὁ Πέτρος ἐφώναζεν εἰς τὸν πατέρα του· «Πατέρα! ὁ Χρῆστος!»

Ὁ πατήρ ἀμέσως ἐννοήσας τὴν ἰδέαν τοῦ παιδός, εὗρε κουδάριον κλωστής δυνατῆς, εἶδε τὴν μίαν ἄκρον εἰς τὸν πόδα τοῦ κόρακος και τῷ εἶπεν, ὡς συνήθως· «Ψωμί, Χρῆστο!»

Ὁ Χρῆστος ἀμέσως ἐξεκίνησε πρὸς τὴν ἀντικρυνὴν ὄχθην ὅπου εἶλεπε τὸν πάτερ-Γρηγόριον. Ὁ φοβερὸς ἄνεμος τὸν παρέσυρεν ἐδῶ ἐκεῖ, ἀλλὰ ὁ γενναῖος κόραξ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του και ἐφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ὄχθην. Τότε εἰ ἐκεῖ ἐσυραν τὴν κλωστήν, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὀκείας· ὁ Πέτρος και ὁ πατήρ του εἶδσαν σχοινίον και ἅμα ἐφθασε τὸ ἄκρον τοῦ σχοινοῦ εἰς τὴν ἀλλὴν ὄχθην, τους ἐσυραν και τους τρεῖς—τὸν Πέτρον, και τους γοναῖς του—διὰ μέσου τῶν βρυμάτων και τους ἔσωσαν.

Μετὰ τὴν γενναίαν ταύτην πράξιν του ὁ Χρῆστος ἐγένεον εἶπερ ποτε περίφημος και πάντοτε τὸν ἔλεγον «Χρῆστον τὸν Ταχυδρόμον»!

— **Μόρφωσις χαρακτήρος.** Τινές, φαίνεται, λησμονοῦν ὅτι ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀνθρώπου βελτιοῦται βαθμηδόν· ὅτι προάγεται και ἰσχυροποιεῖται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἕως οὗ γίνῃ ἀνακόσπαστον συστατικὸν αὐτοῦ. Ἀλλ' ὅμως τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτως. Ὅταν βλέπωμέν τινα φιλόπονον πρόθυμον, σταθερὸν, εὐσυνειδήτων και δραστήριον ἄνθρωπον, πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ἤρχει νὰ γίνηται τοιοῦτος ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Ὅταν βλέπωμεν παιδίον δεκαετῆς ἐγειρόμενον τῆς κλίνης ἐνωρίς, ἐργαζόμενον, παίζον και σπουδάζον κανονικῶς, δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν μετὰ βεβαιότητος τί εἶδος ἄνθρωπος θὰ γένηται Παιδίον ὀκνηρὸν, τὸ ὁποῖον χάνει καιρὸν και ἀπὸ τὴν τακτικὴν ὥραν τοῦ σχολείου και ἀπὸ τὴν τράπε-

ζην, δεικνύει ότι δεν δύναται ηλικιούμενον να κατασταθῆ δραστήριος ἄνθρωπος. Παιδίον τὸ ὁποῖον ἀμελεῖ τὰ καθήκοντά του, ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ᾖ καὶ ἐπιτετα δικαιολογεῖται λέγον, κείνη-σμόνησα! δὲν φαίνεται ὅτι ἔμπορεῖ νὰ γείνη θε-τικός ἄνθρωπος. Παιδίον τὸ ὁποῖον εὐχαριστεῖται εἰς τὴν δυστυχίαν τῶν ἀσθενεστέρων, ποτὲ δὲν θὰ γείνη ἄνθρωπος εὐγενής, μεγαλόψυχος, συμπαθητικός.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

— Τὸ ὀργιζόμενον δένδρον. Εἰς τινὰ μέρη τῆς Ναβάδας εὐρίσκεται φυτὸν περιεργότατον, τὸ ὁποῖον οἱ ἐγχώριοι ὀνομάζουσι «ὀργιζόμενον δένδρον»· τοῦτο τὸ δένδρον, τὸ ὁποῖον κατὰ τι ὁμοιάζει μὲ ἄλλο περίεργον φυτὸν, τὴν «Ἐκατονταετηρίδα», ὅταν μεταφουτεύεται ἀνορθώνει ἕκαστον φύλλον του κατὰ διάφορον διεύθυνσιν, καὶ ὅλα ὁμοῦ φαίνονται ὡς αἱ βελῶνες τοῦ ἀκαθοχοίρου, ἢ ὡς αἱ τρίχες τῆς οὐράς τῆς γαλῆς ὅταν ᾖ ὀργισμένη. Εἰς τοιαύτην περίστασιν ἀποκνέει μίαν δυσάρεστον ὀσμὴν, ὁμοιάζουσαν τὴν ὀσμὴν ἣ-τις προέρχεται ἀπὸ τὸν ὄφιν κροταλίαν ὅταν ᾖ ἐρεθισμέ-νος. Ἐνίοτε ἡ ὀσμὴ αὕτη τοῦ «ὀργιζομένου φυτοῦ» καύει ἀκριβῶς μίαν ὥραν προτοῦ τὰ φύλλα του ἀναλάβωσι τὴν φυ-σικὴν των στάσιν.

— Ἐν ἄλλο περίεργον εἰς τὸ βασίλειον τῶν φυτῶν εἶναι εἶ-δος ἀγρίας βοτάνης, ἣτις αὐξάνει εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ἀρ-κάνας· τοῦτο φέεται ὡς μία σφαῖρα ἣτις ἔχει διάμετρον ἀπὸ ἑνὸς μέχρι ἑξ ἑποδῶν· τινὲς υπερβαίνουν τὸ ἀνθρώπινον μέγεθος. Ὅταν αἱ σφαῖραι αὗται ὀριμάσονται, θραύονται ἐν μίαν των, καὶ πίπτουσι ἀναπηδῶσι κυλιόμεναι ἐντὸς τῶν πεδιάδων, φερόμεναι ὅπου ὁ ἄνεμος ἤθελε τὰς ὁδη-σεῖς. Εἰς τοιαύτην περίστασιν παρουσιάζονται παράξενον φαι-νόμενον, τὸ ὁποῖον ἀπατᾷ πολλὰκις τοὺς θηρευτάς, διότι μα-κρόθεν φαίνονται ὅμοιαι μὲ ἀγέλην Βονάκων. Συχνάκις φαίνονται ἀναπηδῶσαι κατὰ εκατοντάδας μετὰ μεγάλης ταχύ-τητος· ὅταν δὲ τυχρὴ νὰ συιαντηθοῦν μὲ τοὺς θηρευτάς, οὗτοι εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ συναθροισθοῦν καὶ νὰ πέσουν ἐπὶ τοῦ ἑδάφους ὅπως ἀποφύγουν τὴν βλάβην των.

— Ἀρχαῖον ἡμερολόγιον. Εἰς τὸ Βρετανικὸν Μου-σεῖον διατηρεῖται ἓν Αἰγυπτιακὸν ἡμερολόγιον φέρον χρονολο-γίαν πρὸ 3 χιλιάδων ἐτῶν· ὑποτίθεται ὅτι εἶναι τὸ ἀρχαιότα-τον ἐν τῷ κόσμῳ. Εὐρέθη ἐντὸς μιᾶς Αἰγυπτιακῆς μουμμίας, ἣτις φαίνεται ἐπύλαττεν αὐτὸ ὡς ἅγιον βιβλίον· εἶναι ἐπὶ μεμβράνης. Δι' ἡμέρας εἶναι γεγραμμέναι μὲ κοκκίνην μελά-νην, καὶ κάτωθεν ἐκάστης εἶναι εἰκὼν συνοδευομένη ὑπὸ τριῶν ἱερογλυφικῶν, τὰ ὁποῖα φανερῶνσι πῶς ἦτο ὁ καιρὸς καὶ ἰκίνην τὴν ἡμέραν. Τὸ ἡμερολόγιον εἶναι ὀλίγον ἔσχι-σμένον κατὰ τὸ φαινόμενον ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ κα-τόχου αὐτοῦ. Ἐν αὐτῷ ἀναφέρεται καθαρῶς ἡ χρονολογία τῆς βασιλείας τοῦ Μεγάλου Ῥαμῆσεως, ἀλλ' οὐδέποτε ἄλλη ἱστορικὴ ἀλήθεια.

— Τηλαυτογράφον. Τὸ Τηλαυτογράφον εἶναι νέα ἀνα-κάλυψις τοῦ δόκτορος Ἐλισσαίου Γρεῦ, τὸ ὁποῖον προτιθε-ται νὰ παραγωνίσῃ τὸ τηλέφωνον. Διὰ τοῦ Τηλαυτογράφου δύνασαι νὰ κἀθῃσαι εἰς τὸ κατὰστάμη σου, νὰ λάβῃς ἐν μου-λυβδοκόνδυλον ἀνὰ χεῖρας, καὶ νὰ γράψῃς πρὸς ἐμὲ μίαν εἰ-δῆσιν· καθὼς δὲ τὸ μολυβδοκόνδυλόν σου θὰ κινήσῃ, ἄλλο μολυβδοκόνδυλον ἐδῶ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ μου μεθ' οὗ θὰ ᾖσαι συνδεδεμένος, κινεῖται κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον, καὶ σχημα-τίζει τὰ ἴδια γράμματα καὶ λέξεις. Ὅ,τι γράψῃς ἐν τῷ κα-ταστήματι σου ἀναπαράγεται ἐδῶ πανομοιότυπῶς ἡμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ ὁποιαδήποτε γλῶσσαν, ὅποιοδήποτε νό-μον, ὁποιοδήποτε ὑπολογισμόν, ἀδιάφορον τὸ πανομοιότυπον παράγεται ἐδῶ. Ἐὰν ἐπιθυμῇς νὰ σχηματίσῃς μίαν εἰκόνα, ἢ αὐτὴ εἰκὼν θὰ ἀναπαρασταθῇ ἐδῶ. Πῶσας ἀκόμη ἀνακα-λύψεις δὲν φυλάττεται ἐν αὐτῷ ὁ χρόνος!

— Παλάδες ὑφανταί. Ἐν Ἰνδία τὰ τέκνα ἀκολουθοῦσι

τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς, καὶ θεωρεῖται μάλιστα ὡς ἐντροπή εἰς τὰ παῖδια ἀφήσασθαι νὰ ἐκλείψῃ ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς των.

Ἀπανταχοῦ τῆς Ἰνδίας τὰ πλεῖστα ὑφάσματα κατασκευά-ζονται ὑπὸ τῶν μικρῶν παιδῶν. Οἱ τάπητες ἐκεῖ δὲν ὑφαίνονται μὲ κερίδιον, ἀλλὰ ὁ ὑφαντὴς περὶ καθε κλωστήν εἰς τὸν ἴσθον μὲ τὰ δάκτυλά του πολὺ ἐπιτηδεύει. Ἀμα τὴν περῶσιν, τὴν κόπτει ἀφίνων δύο ἢ τρία δάκτυλα ἐκατέρωθεν τοῦ ἴσθου.

Ὁ ὑφαντὴς δὲν ἔχει ἐνώπιόν του σχέδιον διαγεγραμμένον, ἀλλ' ἔν ἄλλο παιδίον κἀθῃται πλησίον του καὶ τοῦ λέγει, ἐν εἰδῇ· ψαλμωδίας μονοτόνου, ποίου χρώματος κλωστήν νὰ πε-ράσῃ, ἢ δὲ ὑφαντὴς ἐπαναλαμβάνει καὶ αὐτὸς τὰς ὁδηγίας ταύτας μεγαλοφώνως.

Πολλὰκις ἐργάζονται τρεῖς ἢ καὶ περισσώτεροι ὑφανταί ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τάπητος, καὶ τότε ὁ παῖς δίδει εἰς ἑλούς τὰς δια-φορὰς των ὁδηγίας ὡς πρὸς τὰ χρώματα καὶ τὸ σχέδιον, «Ἄν τις ἦτο ἔθνος καὶ δὲν ἐγίνωσκε τὴν γλῶσσαν, θὰ ἐνόμι-ζεν ἴσως ὅτι ἡ ψαλμωδία αὕτη εἶχε σημασίαν θρησκευτικὴν, ἀλλ' εἶναι μόνον καὶ μόνον ὁδηγία ὑφαντικαί.

Εἰς ἓν μάλιστα κατὰστάμη τῆς Πουντζάβ, εἶδομεν τέσ-σασρας παῖδας ὑφαντικούς· ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τάπητα. Σχε-διάγραμμα ἐνώπιόν των δὲν εἶχον, καὶ ὅμως ἕκαστος εἶχε τὸ γενικὸν σχέδιον εἰς τὸν νοῦν του καὶ ὑφαντε τὴν μερίδα του χωρὶς νὰ γείνη καμμία σύγχυσις ἢ λάθος. Πολὺ βραδέως ὅμως ὑφάνοντο εἰς τὴν Ἰνδία· ὀλίγα μόνον δάκτυλα ὑφαίνουσι τὴν ἡμέραν.

— Ἡμεροῦς Κόραξ. Ἐν Δελαουέρ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς κατοκεῖ κύριός τις ὅστις εἶχεν ἐξημερώσει κό-ρακα, καὶ μὲ τοῦ κόρακος τούτου τὴν συντροφίαν καὶ τὰ παιγνίδια πολλάκις διασκεδάσεν. Ἀφού πολλά ἔτη ἔζησε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου τούτου, ἀφῆκε ὁ κόραξ ἐγένετο ἄπαν-τός καὶ ἡ οἰκογένεια ἐδόμισεν ὅτι κάποιος τὸν εἶχε φονεύσει ἢ κλέψει. Μετὰ παρέλευσιν ἑνδεκα μηνῶν, ἐνῶ ὁ κύριος οὗτος περιπατεῖ εἰς τὸν κήπὸν του, σμῖνος κοράκων ἐπέρασαν ἀπὸ ἐπάνω· τότε δὲ εἰς τὸν κοράκων ἀπεσπάρθη τῶν ἄλλων καὶ πετάξας κάτω πρὸς τὸν κήπον ἐκάθῃσεν ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ κυρίου καὶ ἤρχισεν νὰ τοῦ φωνάζῃ καὶ ὡς ἂν τῷ ὀμιλῇ. Ὁ κύριος καὶ ἄρχας ἐξεπλάγη ἀλλ' ἤμισως ἀνεγνώρισε τὸν παλαιὸν του φίλον καὶ προσεπάθησεν ἐπιτηδεύει νὰ τὸν συλ-λάβῃ, ὁ κόραξ ὅμως ἦτο νοήμων καὶ πονηρὸς καὶ ἐματαιώσας τὰς προσπάθειας του, ἐπειδὴ εἶχε γευθῆ πλεόν τὰς ἡδονὰς τῆς ἐλευθερίας καὶ δὲν ἐνόει νὰ ἐπιτροπέψῃ πλέον εἰς τὴν στε-νοχωρίαν τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς. Ἀνέβλεψε λοιπὸν ἐπίνω-κα ἰδῶν ὅτι οἱ σύντροφοί του, οἱ ἄλλοι κόρακες, εἶχον ἤδη ἀπομακρυνθῆ, ἐπέταξε καὶ τοὺς ἠκολούθησεν, ὁ δὲ κύριος οὐδέποτε τὸν ἐπανεῖδε πλέον.

— Ὁ κηπουρὸς (πηγνόν). Πλησίον τῆς Αὐστραλίας ὑ-πάρχει μοναχικὴ νῆσος καλουμένη Νέα Γουινέα. Μεταξὺ τῶν θαυμασίων πηγῶν τῆς νήσου αὐτῆς, ὑπάρχει μικρόν τι, πολὺ σπάνιον, μὲ πτερὰ κυανὰ καὶ χρυσοειδῆ. Τὸ πηγνόν τοῦτο κτίζει τὴν φωλεάν του χαμιλὰ πλησίον τοῦ ἑδάφους, ἔμπροσθεν δὲ τῆς φωλεᾶς φουτεύει σκιάδα, ὅπου αὐτὸ καὶ ἡ σύντροφός του τρέχουν καὶ πηδοῦν καὶ ἀπλώνουσι τὰ ὠραῖα πτερὰ των.

Περιηγητὴς τις τῆς νήσου ταύτης διηγεῖται ὅτι εἰς τόπον τινα εἶδε τὸν κορμὸν δένδρου ὅστις εἶχε κοπῆ εἰς τὸ μέσον καὶ πέσει οὕτως ὥστε νὰ σχηματίσῃ εἶδος τι σκιάδος κά-τωθεν. Εἰς τὸν σκιερὸν τοῦτον διάδρομον διεσκέδαζον τὰ ζωηρὰ ταῦτα πηγνά. Τὸν εἶχον ὅμως καθαρῶς καὶ στολίσει μὲ ἄνθη καὶ φύλλα, ἅτινα ἐφύτευσαν εἰς τὸ γῶμα, ὥστε νὰ θ-μοιάζῃ μὲ κήπον. Ἀμα ἐμαραίνοντο τὰ ἄνθη ταῦτα, τὰ ἐξε-φύτευον καὶ ἔφερον ἄλλα νέα εἰς ἀντικατάστασιν των.

Ὡς ἐκ τούτου λοιπὸν Κηπουρὸς τὸ πηγνόν ταῦτο ὀνομάσθη.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Ἀνάφερε παραδείγματα προσευχῆς ἀμείως εἰσακου-σθείσης.
- 2) Ἐχομεν εἰς τὴν Γραφῆν τύπον προσευχῆς, καὶ ποῖον;
- 3) Τί ἀπαιτεῖται διὰ νὰ ᾖσαι ἡ προσευχὴ εὐπρόσδεκτος παρὰ τῷ Θεῷ.